Η Κρυμμένη Ιστορία του Τεσσαρακοστού Εδαφίου - Αριθμός Δεκαέξι

Το Δεύτερον Οὐαί — Μέρος Τρίτον

Jeff Pippenger
2026-06-18

Η Λογική του Τζόουνς

Η λογική του Τζόουνς ότι ο πρώτος άγγελος της Αποκάλυψης δεκατέσσερα δεν μπορεί να διαχωριστεί από τους δύο επόμενους αγγέλους είναι απολύτως αδιάσειστη. Η επισήμανσή του της δομικής συνάφειας αυτών των τριών αγγέλων με τους αγγέλους των σαλπίγγων είναι απολύτως αεροστεγής. Η έμφασή του ήταν, αναμφιβόλως, στους τρεις αγγέλους της Αποκάλυψης δεκατέσσερα, αλλά η λογική για την εφαρμογή τους ως «αδιαχώριστων» είναι εξίσου έγκυρη και για όλους τους αγγέλους που προηγήθηκαν αυτών.

Επειδή επικέντρωνε την προσοχή του στους τρεις αγγέλους της Αποκάλυψης δεκατέσσερα, δεν οδήγησε τη δική του λογική έως την τελική της κατάληξη. Τελικώς, η λογική που χρησιμοποίησε για να συνδέσει την πέμπτη, την έκτη και την έβδομη σάλπιγγα των αλίμονο με τους τρεις αγγέλους της Αποκάλυψης δεκατέσσερα, περιλάμβανε επίσης το να επεκταθεί η γραμμή των σαλπίγγων μέχρις ότου φθάσει πίσω στην πρώτη από τους επτά αγγέλους των σαλπίγγων.

> Και είδα τους επτά αγγέλους, οι οποίοι στέκονταν ενώπιον του Θεού· και σε αυτούς δόθηκαν επτά σάλπιγγες. … Και οι επτά άγγελοι, οι οποίοι είχαν τις επτά σάλπιγγες, ετοιμάστηκαν να σαλπίσουν. Αποκάλυψη 8:2, 6.

Η σειρά των αγγέλων αρχίζει με τους «επτά» αγγέλους των σαλπίγγων, και η γραμμή των αγγέλων στην Αποκάλυψη αρχίζει με την πρώτη σάλπιγγα και εκτείνεται μέχρι την προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου περί του χαράγματος του θηρίου. Ο Jones ορθώς διακρίνει μια διάκριση μεταξύ των πρώτων τεσσάρων σαλπίγγων και των τελευταίων τριών σαλπίγγων των αλίμονο, διότι αυτή η προφητική δομή του «τέσσερα και τρία» απαντάται επίσης στις εκκλησίες και στις σφραγίδες. Το γεγονός ότι αυτό εδραιώνεται επί τριών μαρτύρων στο βιβλίο της Αποκαλύψεως επιτρέπει σε όσους επιλέγουν να δουν ότι το επτά, ως σύμβολο, περιέχει επίσης το τέσσερα ως σύμβολο και το τρία ως σύμβολο.

Μια Θεία Σύνδεση

Αυτό που έχουμε επισημάνει κατά το πρόσφατο παρελθόν είναι ότι ο πρώτος και ο δεύτερος άγγελος της Αποκάλυψης δεκατέσσερα ενδυναμώνονται από μια χρονική προφητεία του Ισλάμ, των πρώτου και δευτέρου αλίμονο, και ότι η ενδυνάμωση του τρίτου αγγέλου επιτελείται διά της εκπληρώσεως του τρίτου αλίμονο στις 11/9. Αυτό που αναδεικνύει η εφαρμογή του Jones (παρότι ο ίδιος δεν διατύπωσε το σημείο μου) είναι ότι κάθε άγγελος, από τον πρώτο αγγελικό σαλπιγκτή της Αποκάλυψης οκτώ έως τη σάλπιγγα του τρίτου αλίμονο της Αποκάλυψης ένδεκα, είναι αχώριστα συνδεδεμένος με τους τρεις αγγέλους της Αποκάλυψης δεκατέσσερα. Είναι σύμβολα

εντός της αυτής προφητικής γραμμής. Πρέπει να αναγνωρισθούν ως τέτοια, προκειμένου να κατανοηθούν οι διάφοροι ρόλοι που εκπροσωπεί κάθε ένας από τους αγγέλους. Έτσι, ακριβώς όπως οι επτά εκκλησίες, οι σφραγίδες και οι σάλπιγγες αντιπροσωπεύουν το επτά, καθώς και το σύμβολο του τέσσερα και του τρία εντός του συνολικού συμβολισμού του επτά (εκκλησίες, σφραγίδες και σάλπιγγες), η γραμμή των αγγέλων από τον πρώτο εκ των επτά αγγέλων των σαλπίγγων έως και τον τρίτο άγγελο πρέπει να θεωρηθεί ως ενότητα. Αυτό προσδιορίζει μια γραμμή ένδεκα αγγέλων.

Οι τρεις άγγελοι της δέκατης τετάρτης κεφαλαίου της Αποκαλύψεως αντιπροσωπεύουν το προειδοποιητικό μήνυμα των Μιλλεριτών, το οποίο ανήγγειλε την έναρξη της κρίσεως, και κατόπιν το προειδοποιητικό μήνυμα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το οποίο αναγγέλλει τη λήξη της κρίσεως.

Οι επτά σάλπιγγες αντιπροσωπεύουν δυνάμεις τις οποίες ο Θεός χρησιμοποίησε, κατά την πρόνοιά Του, για να επιφέρει κρίση επί εθνών που επέβαλλαν τη λατρεία του ήλιου.

Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες προσδιορίζουν τη σταδιακή κατάρρευση της Δυτικής Ρώμης έως το έτος 476.

Η πέμπτη και η έκτη υποδεικνύουν την πτώση της Ανατολικής Ρώμης από το 1449 έως το 1453.

Οι τρεις τελευταίες σάλπιγγες αντιπροσωπεύουν το Ισλάμ των τριών οὐαί.

Ο άγγελος στην Αποκάλυψη δέκα είναι ο Χριστός, ο οποίος κατέρχεται για να ενδυναμώσει το κίνημα στην αρχή, και κατέρχεται πάλι στην Αποκάλυψη δεκαοκτώ, για να ενδυναμώσει το κίνημα στο τέλος.

Η έβδομη σάλπιγγα άρχισε να ηχεί στις 22 Οκτωβρίου 1844, κατά την έναρξη της κρίσεως, η οποία είναι η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού. Η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου έπρεπε να ηχήσει κατά την Ημέρα του Εξιλασμού. Δύο σάλπιγγες, λοιπόν, ηχούν κατά την κρίση: η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου και η έβδομη σάλπιγγα.

> Τότε θέλεις κάμει να ηχήσει η σάλπιγγα του ιωβηλαίου τη δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός· κατά την ημέραν του εξιλασμού θέλετε κάμει τη σάλπιγγα να ηχήσει δια πάσης της γης σας. Και θέλετε αγιάσει το πεντηκοστόν έτος και κηρύξει ελευθερίαν εις πάσαν την γην προς πάντας τους κατοίκους αυτής· τούτο θέλει είσθαι ιωβηλαίον εις εσάς· και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την ιδιοκτησίαν αυτού, και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την οικογένειαν αυτού. Ιωβηλαίον θέλει είσθαι εις εσάς το πεντηκοστόν εκείνο έτος· δεν θέλετε σπείρει, ουδέ θερίσει ό,τι φύεται αφ' εαυτού εν αυτώ, ουδέ θέλετε συνάξει τους σταφυλάς αυτού από την ακαλλιέργητον άμπελόν σου. Λευιτικόν 25:9–11.

Το πλαίσιο που προσδιορίζει τη διασπορά του Ισραήλ επί «επτά καιρούς», η οποία βρίσκεται στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο του Λευιτικού, εκτίθεται στα εδάφια που οδηγούν στην εντολή να ηχήσει η σάλπιγγα του ιωβηλαίου κατά την Ημέρα του Εξιλασμού.

> Λάλησον προς τους υιούς Ισραήλ και ειπέ προς αυτούς· Όταν εισέλθητε εις την γην, την οποίαν εγώ δίδω εις εσάς, τότε η γη θέλει τηρεί σάββατον εις τον Κύριον. Έξ έτη θέλεις

> σπείρει τον αγρόν σου, και έξ έτη θέλεις κλαδεύει τον αμπελώνα σου, και θέλεις συνάγει τους καρπούς αυτού· πλην κατά το έβδομον έτος θέλει είσθαι σάββατον αναπαύσεως εις την γην, σάββατον εις τον Κύριον· δεν θέλεις σπείρει τον αγρόν σου, ουδέ θέλεις κλαδεύει τον αμπελώνα σου. Το αυτοφυές της συγκομιδής σου δεν θέλεις θερίσει, ουδέ θέλεις συνάξει τας σταφυλάς της ακαλλιεργήτου αμπέλου σου· διότι είναι έτος αναπαύσεως εις την γην. Και το σάββατον της γης θέλει είσθαι τροφή εις εσάς· εις σε, και εις τον δούλόν σου, και εις την δούλην σου, και εις τον μισθωτόν σου, και εις τον ξένον σου τον παροικούντα μετά σου, και εις τα κτήνη σου, και εις τα θηρία τα εν τη γη σου, πάσα η αύξησις αυτής θέλει είσθαι τροφή. Και θέλεις αριθμήσει εις σε επτά σάββατα ετών, επτά φοράς επτά έτη· και αι ημέραι των επτά σαββάτων των ετών θέλουσιν είσθαι εις σε τεσσαράκοντα εννέα έτη. Λευιτικόν 25:2–8.

Όταν ο Μίλλερ αναγνώρισε, στο εικοστό έκτο κεφάλαιο, την κρίση εναντίον του Ισραήλ εξαιτίας της παραβίασης της σαββατικής ανάπαυσης της γης, εφάρμοσε την αρχή ότι μία ημέρα αντιστοιχεί σε ένα έτος και διαπίστωσε ότι ένα έτος αποτελείται από τριακόσιες εξήντα ημέρες, και ότι επτά φορές τριακόσιες εξήντα ισοδυναμούσαν με δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη τιμωρίας για την παραβίαση της διαθήκης. Αυτή ήταν η πρώτη προφητική αλήθεια που ανακάλυψε. Είναι το θεμέλιο των αληθειών που συγκροτούσαν το θεμέλιο το οποίο έθεσε ο Χριστός μέσω του έργου του Μίλλερ. Η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου είναι διακήρυξη απελευθέρωσης και ελευθερίας.

Η έβδομη σάλπιγγα είναι το Ισλάμ του τρίτου οὐαί.

> Αλλ’ εν ταις ημέραις της φωνής του εβδόμου αγγέλου, όταν μέλλη να σαλπίζη, το μυστήριον του Θεού θέλει τελειωθή, καθώς ευηγγέλισεν εις τους δούλους αυτού τους προφήτας. Αποκάλυψις 10:7.

Η έβδομη σάλπιγγα του Ισλάμ είναι μια εξωτερική προφητική αλήθεια, και η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου είναι η εσωτερική προφητική αλήθεια της δικαιώσεως διά της πίστεως—της ελευθερώσεως από την αμαρτία, η οποία, σύμφωνα με την Αδελφή White, είναι ο τρίτος άγγελος εν αληθεία. Κατά την περίοδο κατά την οποία η έβδομη σάλπιγγα ηχεί, το μυστήριο του Χριστού εν υμίν, η ελπίδα της δόξης, θα τελειοποιηθεί, καθώς ο Χριστός συνενώνει τη θεότητά Του με την ανθρωπότητα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Εκείνοι που τότε λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού θα διακηρύξουν ένα σαλπιγκτικό μήνυμα προειδοποιήσεως, το οποίο παριστάνεται ως το τρίτο ουαί, καθώς και ως η προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου. Το τρίτο ουαί ενδυναμώνει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, όταν ο άγγελος, ο οποίος δεν είναι άλλος από τον Ιησού Χριστό, καταβαίνει έχοντας μήνυμα στην χείρα Του.

Όταν αναγνωρίζουμε ότι επρόκειτο για χρονική προφητεία του πρώτου και του δευτέρου οὐαί, η οποία ενδυνάμωσε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, και για προφητεία του τρίτου οὐαί, η οποία ενδυναμώνει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, αναγνωρίζουμε τις σάλπιγγες ως «κρίσεις που επήλθαν επί της Ρώμης σε απάντηση προς την επιβολή της Κυριακής». Αυτές οι προνοιακές κρίσεις, ιδιαιτέρως οι τρεις τελευταίες σάλπιγγες των οὐαί, εναρμονίζονται και παραλληλίζονται με το προειδοποιητικό μήνυμα των τριών αγγέλων του δέκατου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Δύο οὐαί και δύο άγγελοι στην ιστορία των Μιλλεριτών, και το τρίτο οὐαί και ο τρίτος άγγελος στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Στην αρχική ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, το μήνυμα περί της ενάρξεως της κρίσεως ενδυναμώθηκε από

μια εκπλήρωση του Ισλάμ του πρώτου και του δευτέρου οὐαί. Στην τελική ιστορία του τρίτου αγγέλου, το μήνυμα που αναγγέλλει τη λήξη της κρίσεως ενδυναμώθηκε από μια εκπλήρωση του Ισλάμ του τρίτου οὐαί.

Η ενδυνάμωση κατά την αρχή και το τέλος παριστάνεται από τον άγγελο της Αποκάλυψης δέκα και δεκαοκτώ, «ο οποίος δεν ήταν τίποτε λιγότερο από ένα πρόσωπο απόλυτα ισότιμο με τον Ιησού Χριστό». Το εξωτερικό μήνυμα του Ισλάμ και το εσωτερικό μήνυμα της κρίσεως είναι η εξωτερική σάλπιγγα του τρίτου αλίμονο, και το εσωτερικό μήνυμα της κρίσεως είναι η σάλπιγγα του τρίτου αγγέλου. Η εξωτερική σάλπιγγα του Ισλάμ είναι η προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών και η εσωτερική σάλπιγγα του τρίτου αγγέλου είναι τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη. Αμφότερες έφθασαν και εσήμαναν κατά την έναρξη της κρίσεως των νεκρών, και αμφότερες έφθασαν εκ νέου κατά την έναρξη της κρίσεως των ζώντων.

Ο άγγελος της Αποκάλυψης δέκα κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840, σε εκπλήρωση της προφητείας περί του Ισλάμ, και με τούτο ο άγγελος προτυποποίησε την κάθοδο του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ με μια εκπλήρωση προφητείας περί του Ισλάμ. Η κρίση του Θεού επάνω στην ανταρσία του νόμου της Κυριακής το 321, και κατόπιν εκ νέου το 538, παριστάνεται από τις πρώτες έξι σάλπιγγες, και η κρίση Του για την επικείμενη ανταρσία του νόμου της Κυριακής παριστάνεται από την έβδομη σάλπιγγα, η οποία είναι το τρίτο αλλοίμονο και επίσης ο τρίτος άγγελος. Το προειδοποιητικό μήνυμα της ενάρξεως της κρίσεως στις 22 Οκτωβρίου 1844 και το προειδοποιητικό μήνυμα της κρίσεως των ζώντων στις 9/11 αμφότερα ενδυναμώθηκαν από τον έβδομο άγγελο στην ακολουθία που εξέθεσε ο Jones. Έξι άγγελοι των σαλπίγγων στα κεφάλαια οκτώ και εννέα, έπειτα στο κεφάλαιο δέκα καταβαίνει ο άγγελος, ο οποίος δεν είναι άλλος από τον Ιησού Χριστό. Αυτός είναι ο έβδομος στην ακολουθία των αγγέλων, τον οποίον ακολουθεί στο κεφάλαιο ένδεκα το τρίτο αλλοίμονο, που είναι η έβδομη σάλπιγγα η οποία άρχισε να ηχεί το 1844, αλλά είναι ο όγδοος στη σειρά των αγγέλων που οδηγούν στον ένατο, δέκατο και ενδέκατο άγγελο της Αποκάλυψης δεκατέσσερα.

Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου δεν μπορεί να απομονωθεί από τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, αλλά ούτε και μπορεί να διαχωριστεί από τις επτά σάλπιγγες της κρίσεως του Θεού επάνω στην αποστασία. Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες της κρίσεως στο όγδοο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως προσδιορίζουν τη σταδιακή παρακμή της Δυτικής Ρώμης μετά τον πρώτο κυριακάτικο νόμο του Κωνσταντίνου το 321 και άρχισαν με τη διαίρεση της αυτοκρατορίας σε ανατολή και δύση το 330.

> «Όταν το έθνος μας, στα νομοθετικά του συμβούλια, θεσπίσει νόμους για να δεσμεύσει τις συνειδήσεις των ανθρώπων ως προς τα θρησκευτικά τους προνόμια, επιβάλλοντας την τήρηση της Κυριακής και ασκώντας καταπιεστική εξουσία εναντίον εκείνων που τηρούν το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, ο νόμος του Θεού θα καταστεί, για κάθε πρακτικό σκοπό, άκυρος στη χώρα μας· και την εθνική αποστασία θα ακολουθήσει η εθνική καταστροφή.» Review and Herald, 18 Δεκεμβρίου 1888.

Η αρχή της εθνικής αποστασίας, η οποία επιφέρει εθνική καταστροφή, εφαρμόστηκε στο έθνος του Κωνσταντίνου, αρχίζοντας με τις τέσσερις πρώτες σάλπιγγες που οδήγησαν τη Δυτική Ρώμη

στο τέλος της έως το 476. Η Ανατολική Ρώμη έφθασε στο τέλος της το 1453, αν και προφητικώς είχε ήδη απολέσει την εθνική της κυριαρχία στις 27 Ιουλίου 1449. Σε αντίθεση με τη Βαβυλώνα, η οποία ανετράπη μέσα σε μία νύχτα, η Ρώμη, τόσο η δυτική όσο και η ανατολική, οδηγήθηκε στα τέλη της προοδευτικώς. Η παρακμή της Δυτικής Ρώμης υπό τις τέσσερις πρώτες σάλπιγγες έως το 476 αντιπροσωπεύει την παρακμή των Ηνωμένων Πολιτειών υπό τέσσερις σάλπιγγες, πράγμα που, σε ένα επίπεδο, αντιπροσωπεύει τις τέσσερις γενεές των Ηνωμένων Πολιτειών που άρχισαν το 1798 και λήγουν με τον νόμο της Κυριακής. Αυτές οι τέσσερις γενεές παραλληλίζονται με τις τέσσερις γενεές του Αντβεντισμού, οι οποίες παραλληλίζονται με τις τέσσερις πρώτες εκκλησίες της Αποκαλύψεως κεφάλαιο δύο, και με τα τέσσερα κλιμακούμενα βδελύγματα του Ιεζεκιήλ κεφάλαιο οκτώ, και με τα τέσσερα κύματα ακρίδων στο βιβλίο του Ιωήλ.

> Διότι οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Πόσῳ μᾶλλον ὅταν ἐξαποστείλω ἐπὶ τὴν Ἰερουσαλὴμ τὰς τέσσαρας βαρείας μου κρίσεις, τὴν ῥομφαίαν, καὶ τὸν λιμόν, καὶ τὸ θηρίον τὸ ὀλέθριον, καὶ τὸν λοιμόν, διὰ νὰ ἐξολοθρεύσω ἀπ' αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτῆνος; Ἰεζεκιὴλ 14:21.

Η πέμπτη και η έκτη σάλπιγγα κατέβαλαν την Ανατολική Ρώμη, και η Ανατολική Ρώμη, σε προφητική σχέση προς τη Δυτική Ρώμη, αντιπροσωπεύει το κράτος. Η Δυτική Ρώμη αντιπροσωπεύει την εκκλησία. Η Δυτική Ρώμη αντιπροσωπεύει επίσης τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες κατακτώνται πρώτες, όπως συνέβη και με τη Δυτική Ρώμη.

> «Καθώς η Αμερική, η χώρα της θρησκευτικής ελευθερίας, θα ενωθεί με τον Παπισμό εξαναγκάζοντας τη συνείδηση και υποχρεώνοντας τους ανθρώπους να τιμούν το ψευδές σάββατο, οι λαοί κάθε χώρας σε ολόκληρη την υφήλιο θα οδηγηθούν να ακολουθήσουν το παράδειγμά της». Testimonies, τόμος 6, 18.

Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις γενεές της αμερικανικής ιστορίας, και όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες πέσουν, η ένδοξη γη του εδαφίου σαράντα ενός του Δανιήλ ένδεκα μόλις έχει πέσει, και το επόμενο εμπόδιο είναι η Αίγυπτος, σύμβολο των λοιπών εθνών του κόσμου. Τότε τα Ηνωμένα Έθνη, τα οποία είναι οι δέκα βασιλείς, συμφωνούν να δώσουν το έβδομο βασίλειό τους στον παπισμό, διότι στην Αποκάλυψη δεκαεπτά είναι «προς ολίγον καιρόν—μίαν ώραν». Αυτό συμβαίνει στο γενέθλιο συμπόσιο του Ηρώδη, όταν αυτός υπόσχεται το ήμισυ του βασιλείου του. Στο γενέθλιο συμπόσιο του Ηρώδη, κατά την ώρα εκείνη εμφανίζεται η γραφή επάνω στον ασβέστη των τοίχων, και ο Βαλτάσαρ φονεύεται. Η ώρα εκείνη αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής και συνεχίζεται έως το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας. Το έβδομο βασίλειο κατακτάται, όπως προτυπώνεται από την καταστροφή των τειχών της Κωνσταντινουπόλεως, τα οποία κατέπεσαν το 1453. Από τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπως προτυπώνεται από το 1449, έως την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως το 1453, μεσολαβούν τέσσερα συμβολικά έτη. Ο παπισμός έλαβε το θανατηφόρο του τραύμα το 1798.

Στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, στο εδάφιο σαράντα, ο παπισμός έπεσε το 1798, στον καιρό του τέλους. Έπειτα ο βασιλέας του νότου έπεσε το 1989, στον καιρό του τέλους. Οι Ηνωμένες Πολιτείες πέφτουν στο εδάφιο σαράντα ένα και η Αίγυπτος πέφτει στο εδάφιο σαράντα δύο, και ο παπισμός έρχεται στη δεύτερη και τελική του πτώση στο εδάφιο σαράντα πέντε.

> «Από την άνοδο και την πτώση των εθνών, όπως αυτές καθίστανται σαφείς στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης, χρειάζεται να μάθουμε πόσο ανάξια είναι η απλή εξωτερική και κοσμική δόξα. Η Βαβυλώνα, με όλη τη δύναμη και τη μεγαλοπρέπειά της, όμοια της οποίας ο κόσμος μας έκτοτε δεν έχει δει ποτέ,—δύναμη και μεγαλοπρέπεια που στους ανθρώπους εκείνης της εποχής φαίνονταν τόσο σταθερές και διαρκείς,—πόσο ολοκληρωτικά έχει παρέλθει! Ως «άνθος χόρτου», αφανίσθηκε. Ιακώβου 1:10. Έτσι αφανίσθηκε και η Μηδοπερσική αυτοκρατορία, και τα βασίλεια της Ελλάδας και της Ρώμης. Και έτσι αφανίζεται καθετί που δεν έχει τον Θεό ως θεμέλιό του. Μόνον εκείνο που είναι συνδεδεμένο με τον σκοπό Του και εκφράζει τον χαρακτήρα Του μπορεί να διαρκέσει. Οι αρχές Του είναι τα μόνα σταθερά πράγματα που γνωρίζει ο κόσμος μας.» Προφήτες και Βασιλείς, 548.

Η πτώση των Ηνωμένων Πολιτειών (του ψευδοπροφήτη) στο εδάφιο σαράντα ένα προτυπώθηκε από το 1449, και η πτώση της Αιγύπτου (του δράκοντος) στο εδάφιο σαράντα δύο προτυπώθηκε από το 1453, και ο παπισμός (το θηρίο) έρχεται στο τέλος του χωρίς κανέναν να βοηθήσει, όπως προτυπώθηκε από το 1798. Ο ψευδοπροφήτης και ο δράκοντας καταβάλλονται από δυνάμεις των σαλπίγγων, και το θηρίο καταβάλλεται από δύναμη του δράκοντος.

Ο αριθμός τέσσερα είναι σύμβολο της διάλυσης ενός βασιλείου. Το βασίλειο του Αλεξάνδρου διασπάστηκε σε τέσσερα βασίλεια, και η Αίγυπτος κατέβηκε στην Ερυθρά Θάλασσα κατά την τέταρτη γενεά, και ο Ισραήλ προσκυνεί τον ήλιο στο τέταρτο βδέλυγμα του Ιεζεκιήλ οκτώ. Οι τέσσερις γενεές του Προτεσταντισμού και των Ρεπουμπλικανών στο θηρίο της γης άρχισαν το 1798 και τελειώνουν με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής και για τα δύο κέρατα. Οι τέσσερις βαριές κρίσεις του Ιεζεκιήλ επί της Ιερουσαλήμ απεικονίζουν τέσσερις κρίσεις επί των Ηνωμένων Πολιτειών, και εκείνες οι τέσσερις κρίσεις επί του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας προτυπώνουν τα τέσσερα έτη από το 1449 έως το 1453, όταν το έβδομο βασίλειο της βιβλικής προφητείας συμφωνεί να δώσει το ήμισυ της βασιλείας του στον παπισμό, σε μία σχέση εκκλησίας και κράτους, επί της οποίας βασιλεύει η πόρνη της Τύρου.

Τα τέσσερα έτη από το 1449 έως το 1453 αντιπροσωπεύουν την κατάλυση του εβδόμου βασιλείου κατά τον νόμο της Κυριακής, και επίσης αντιπροσωπεύουν την περίοδο της καταλύσεως του ογδόου βασιλείου από τον νόμο της Κυριακής έως τη λήξη της δοκιμασίας. Η κατάκτηση της Αιγύπτου, η οποία είναι ο κόσμος και επίσης ο δράκων που δίδεται στον παπισμό, αποτελεί ένα φράκταλ στην αρχή της περιόδου που συμβολίζεται από τα τέσσερα έτη από το 1449 έως το 1453. Αυτό προσδιορίζει την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως κατά τον νόμο της Κυριακής, και κατόπιν εκ νέου όταν ο Μιχαήλ εγείρεται. Όταν ο Μιχαήλ εγείρεται, οι τέσσερις άγγελοι απολύονται πλήρως σύμφωνα με την έμπνευση.

> «Είδα ότι οι τέσσερις άγγελοι θα συγκρατούσαν τους τέσσερις ανέμους έως ότου ολοκληρωνόταν το έργο του Ιησού στο αγιαστήριο, και τότε θα έλθουν οι επτά έσχατες πληγές.» Early Writings, 36.

Τέσσερις διαιρέσεις του βασιλείου του Αλεξάνδρου, τέσσερις σάλπιγγες επί της Δυτικής Ρώμης, τέσσερις άνεμοι εξαπολυμένοι επί της Ανατολικής Ρώμης, τέσσερις οδυνηρές κρίσεις επί της Ιερουσαλήμ, τέσσερις άνεμοι εξαπολυμένοι όταν ο παπισμός φθάνει στο τέλος του χωρίς να υπάρχει κανείς να τον βοηθήσει. Αφού εκτέθηκαν αυτά τα προφητικά σύμβολα, θα εξετάσουμε το

δεύτερο αλίμονο στο πλαίσιο της εφαρμογής του κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

Η Σύνοδος της Φλωρεντίας

Το 1439, στη Σύνοδο της Φλωρεντίας (η οποία ονομάζεται επίσης Ένωση της Φλωρεντίας), εκπρόσωποι της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας (υπό την ηγεσία του Βυζαντινού Αυτοκράτορα Ιωάννη Η΄ Παλαιολόγου και του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως) υπέγραψαν επίσημο διάταγμα ενώσεως με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Συμφώνησαν να αναγνωρίσουν τον Πάπα της Ρώμης ως την κεφαλή (την υπέρτατη εξουσία) ολοκλήρου της Εκκλησίας.

> Διότι ὁ ἀνήρ εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναικός, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας· καὶ αὐτὸς εἶναι σωτὴρ τοῦ σώματος. Ἐφεσίους 5:23.

Το Σύμβολο της Πίστεως της Νικαίας

Ο Αυτοκράτορας και ο Πατριάρχης αποδέχθηκαν τη «ρήτρα Filioque» στο Σύμβολο της Νικαίας, η οποία αποτελούσε προσθήκη στο Σύμβολο της Νικαίας, υποστηρίζοντας ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται από τον Πατέρα και τον Υιό. Το Σύμβολο της Νικαίας είναι μία από τις σημαντικότερες και ευρύτερα χρησιμοποιούμενες διατυπώσεις στην ιστορία της καθολικής πίστεως. Το Σύμβολο της Νικαίας αποτελεί επίσημη σύνοψη των θεμελιωδών καθολικών πεποιθήσεων. Αρχικώς συντάχθηκε για να υπερασπιστεί την αλήθεια σχετικά με το ποιος είναι ο Ιησούς Χριστός. Το 325, ανέκυψε μεγάλη διαμάχη, επειδή ένας ιερεύς ονόματι Άρειος δίδασκε ότι ο Ιησούς είχε δημιουργηθεί από τον Θεό Πατέρα και δεν ήταν πλήρως Θεός.

Ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος συγκάλεσε την Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας για να διευθετήσει το ζήτημα. Η σύνοδος διακήρυξε κατηγορηματικά ότι ο Ιησούς είναι πλήρως Θεός, «ομοούσιος» με τον Πατέρα. Το Σύμβολο της Πίστεως επεκτάθηκε αργότερα στη Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως το 381. Πρέπει να σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι το Σύμβολο της Νικαίας καθιερώθηκε στην ιστορία του πρώτου Κωνσταντίνου, και ότι θα αποτελούσε ζήτημα για τον τελευταίο Κωνσταντίνο, ο οποίος ήταν ο Κωνσταντίνος ο ενδέκατος, ο τελευταίος αυτοκράτορας της ανατολικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο οποίος ήταν ο πρώτος, προβάλλεται επανειλημμένως ως θέμα στη βιβλική προφητεία. Είναι ο άρχων στην αρχή της αυτοκρατορίας της Ανατολής και, επομένως, προτυπώνει τον άρχοντα στο τέλος της αυτοκρατορίας της Ανατολής. Το γεγονός ότι το Σύμβολο της Νικαίας αποτελεί στοιχείο τόσο των ιστοριών της αρχής όσο και του τέλους πρέπει να σημειωθεί από τον μελετητή της προφητείας, εάν κατανοεί την αρχή του άλφα και του ωμέγα.

Το 381, το Σύμβολο της Νικαίας αναθεωρήθηκε με το δόγμα του Καθαρτηρίου, το δόγμα της Ευχαριστίας, με την αποδοχή της χρήσεως αζύμου άρτου για την Ευχαριστία, πράγμα που αποτελούσε λατινική πρακτική. Το Σύμβολο του 381 αποδέχθηκε επίσης την καθολική κατανόηση του προπατορικού αμαρτήματος και της μεταθανάτιας ζωής. Κατέληγε με αυτήν τη βασική διατύπωση: «Ορίζουμε επίσης ότι η αγία αποστολική έδρα και ο Ρωμαίος Ποντίφηξ κατέχει το πρωτείο επί ολοκλήρου του κόσμου και είναι ο αληθινός αντιπρόσωπος του Χριστού».

Στη Σύνοδο της Φλωρεντίας υπογράφηκε μια ακόμη αναθεωρημένη εκδοχή στις 6 Ιουλίου 1439, δεκατέσσερα έτη πριν από την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως από τους Οθωμανούς Τούρκους το 1453. Η ένωση υπογράφηκε υπό ισχυρή πολιτική πίεση. Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία είχε περιέλθει σε απελπιστική ανάγκη στρατιωτικής βοήθειας από τη Δύση έναντι των προελαυνόντων Οθωμανών. Όταν οι Έλληνες αντιπρόσωποι επέστρεψαν στην πατρίδα τους, η συμφωνία απορρίφθηκε σθεναρά από την πλειονότητα του κλήρου, των μοναχών και του λαού στην Ανατολή. Οι περισσότεροι από τους επισκόπους που την υπέγραψαν απέσυραν αργότερα την υποστήριξή τους. Η ένωση ουδέποτε εφαρμόσθηκε πλήρως και κατά τα επόμενα έτη αποκηρύχθηκε επισήμως από την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία. Κατά τον χρόνο της αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως το 1453, η ένωση είχε ήδη ουσιαστικά καταρρεύσει. Συχνά περιγράφεται από τους ιστορικούς ως μια πολιτική ένωση που απέτυχε εξαιτίας της βαθιάς θεολογικής, πολιτισμικής και λαϊκής αντιστάσεως.

Κατά την Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας, το 325, υιοθετήθηκε το Σύμβολο της Πίστεως της Νικαίας. Αυτό σημειώνεται πέντε έτη πριν από το έτος 330, όταν έληξαν τα 360 έτη του Δανιήλ, κεφάλαιο ένδεκα, εδάφιο εικοστό τέταρτο, τα οποία παριστάνονται ως «καιρός».

> Θα εισέλθει ειρηνικώς ακόμη και στα παχύτερα μέρη της επαρχίας· και θα πράξει εκείνο το οποίο δεν έπραξαν οι πατέρες του, ούτε οι πατέρες των πατέρων του· θα διασκορπίσει μεταξύ αυτών λάφυρα και σκύλα και πλούτη· ναι, και θα μηχανευθεί τα σχέδιά του εναντίον των οχυρωμάτων, ακόμη και μέχρι καιρού. Δανιήλ 11:24.

Το έτος 31 π.Χ. και το 330 σηματοδοτούν αμφότερα τον «διορισμένο καιρό» των εδαφίων είκοσι επτά και είκοσι εννέα του Δανιήλ ένδεκα.

> Καὶ ἡ καρδία ἀμφοτέρων τούτων τῶν βασιλέων θέλει στραφῆ εἰς τὸ κακοποιῆσαι, καὶ ψεύδη θέλουσι λαλῆσαι ἐπὶ μιᾶς τραπέζης· ἀλλ’ οὐ θέλει εὐοδωθῆ· διότι τὸ τέλος θέλει ἔτι εἶσθαι εἰς τὸν προσδιωρισμένον καιρόν. … Εἰς τὸν προσδιωρισμένον καιρόν θέλει ἐπιστρέψει καὶ ἐλθεῖ πρὸς μεσημβρίαν· ἀλλ’ οὐχὶ ὡς ἡ πρώτη, οὕτως θέλει εἶσθαι αὕτη, οὐδὲ ὡς ἡ ἐσχάτη. Δανιήλ 11:27, 29.

Η αρχή (330) και το τέλος (1449–1453) της προφητικής γραμμής της ανατολικής Ρώμης αντιπροσωπεύονται από τον πρώτο και τον τελευταίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο. Το άλφα και το ωμέγα της προφητικής γραμμής της ανατολικής Ρώμης, η οποία αποκαλείται Βυζαντινή Αυτοκρατορία, συνδέεται με το τέλος της τριακοσίων εξήντα ετών Αυτοκρατορικής Ρώμης, η οποία κυβερνούσε υπέρτατα από τη μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. έως το έτος 330, και έπειτα έως το 1453. Πριν από τη μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ., ο Μάρκος Αντώνιος και ο Αύγουστος Καίσαρ είπαν ψεύδη σε μία τράπεζα, τα οποία δεν ευδοκίμησαν. Πριν από το έτος 330, το 325, υιοθετήθηκε το Σύμβολο της Νικαίας. Πριν από το έτος 1453 υιοθετήθηκε η αναθεωρημένη εκδοχή του ιδίου ακριβώς Συμβόλου της Νικαίας. Πριν από το 31 π.Χ., δύο πολιτικά πρόσωπα είπαν ψεύδη σε μία τράπεζα. Το 325 ειπώθηκαν τα πνευματικά ψεύδη σε μία τράπεζα. Αυτοί οι δύο μάρτυρες ταυτοποιούν τα πολιτικά και πνευματικά ψεύδη που υιοθετήθηκαν το 1439 στη Σύνοδο της Φλωρεντίας. Εκείνο το αναθεωρημένο Σύμβολο της Νικαίας ονομάστηκε Διάταγμα της Ένωσης.

Το πρώτο ορόσημο του «ψεύδους στο αυτό τραπέζι» προηγήθηκε του 31 π.Χ. και έλαβε χώρα μεταξύ δύο πολιτικών παρατάξεων της ειδωλολατρικής Ρώμης. Ο προσδιορισμένος καιρός για εκείνα τα ψεύδη ήταν το 31 π.Χ., και συνίστατο στον Αύγουστο, σύμβολο της Ρώμης, αντιμέτωπο προς μία συνομοσπονδία ενός άνδρα και μιας γυναίκας που αντιπροσώπευαν την Αίγυπτο. Το δεύτερο σύνολο ψευδών ήταν το 325, και ο προσδιορισμένος καιρός ήταν το 330. Το τρίτο σύνολο ψευδών ήταν το 1439, και ο προσδιορισμένος καιρός ήταν το 1449–1453. Εκείνοι που βρίσκονταν στο τραπέζι το 1439 αντιπροσώπευαν τη δυτική και την ανατολική Ρώμη, με την ανατολική Ρώμη να επιδιώκει έναν πολιτικό στόχο, συμφωνώντας σε ένα θρησκευτικό επιχείρημα. Το 31 π.Χ., ακολουθούμενο από το 330 και έπειτα από το 1453, αντιπροσωπεύουν μια τριπλή εφαρμογή της γραμμής της Ρώμης.

Η πολιτική απειλή της συμμαχίας του Μάρκου Αντωνίου και της Κλεοπάτρας προεικόνιζε την πνευματική απειλή της αιρέσεως του Αρειανισμού το 325, η οποία, με τη σειρά της, προεικόνιζε την πολιτική και θρησκευτική απειλή των Ισλαμικών Τούρκων το 1439.

Τα δόγματα του Συμβόλου της Νικαίας είναι ψεύδη και δεν υπάρχει καμία αλήθεια σε αυτά. Το έγγραφο που υπογράφηκε στις 6 Ιουλίου 1439, κατά τη Σύνοδο της Φλωρεντίας, ονομάσθηκε Διάταγμα της Ένωσης και εξέφραζε τα ίδια ψεύδη και ακόμη περισσότερα. Όταν οι αντιπρόσωποι επέστρεψαν στην Κωνσταντινούπολη το 1439, αντιμετωπίσθηκαν με οργή και κατηγορίες περί προδοσίας. Κυκλοφορούσε το ρητό: «Καλύτερα το τουρκικό σαρίκι παρά η παπική μίτρα».

Η ένωση υπογράφηκε κυρίως επειδή ο Βυζαντινός Αυτοκράτορας είχε απεγνωσμένα ανάγκη από δυτική στρατιωτική βοήθεια εναντίον των Οθωμανών. Μόλις κατέστη σαφές ότι ελάχιστη (ή καμία) στρατιωτική βοήθεια επρόκειτο να έλθει, η υποστήριξη προς την ένωση εξέλιπε. Κατά τα έτη 1450–1451, αρκετές ανατολικές σύνοδοι απέρριψαν την ένωση, και αφού η Κωνσταντινούπολη έπεσε το 1453, η ένωση εγκαταλείφθηκε πλήρως. Το τελικό αποτέλεσμα του Διατάγματος της Ενώσεως της Φλωρεντίας θεωρείται από την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία ως αποτυχόν και απορριφθέν συμβούλιο. Δεν αναγνωρίζεται ως έγκυρο. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, ωστόσο, εξακολουθεί να το θεωρεί έγκυρη οικουμενική σύνοδο.

Θέτουμε τη λογική για να κατανοήσουμε πώς τα προφητικά χαρακτηριστικά του δευτέρου αλίμονο επαναλαμβάνονται στην ιστορία του τρίτου αλίμονο. Η προφητεία των εκατόν πενήντα ετών του πρώτου αλίμονο άρχισε στις 27 Ιουλίου 1299 και έληξε στις 27 Ιουλίου 1449.

1449

Ο Κωνσταντίνος ΙΑ΄ Παλαιολόγος γεννήθηκε το 1404 και βασίλευσε από τον Ιανουάριο του 1449 έως την 29η Μαΐου 1453. Ήταν ο τελευταίος αυτοκράτορας της Ανατολικής Ρωμαϊκής (Βυζαντινής) Αυτοκρατορίας, η οποία είχε διαρκέσει πλέον των 1.100 ετών. Ηγήθηκε με γενναιότητα της άμυνας της Κωνσταντινουπόλεως κατά την οθωμανική πολιορκία του 1453, έχοντας μόνον περίπου 7.000 έως 8.000 υπερασπιστές απέναντι στον στρατό του Μωάμεθ Β΄, που ανερχόταν σε πλέον των 80.000 ανδρών. Έπεσε μαχόμενος επάνω στα τείχη της πόλεως στις 29 Μαΐου 1453, όταν η Κωνσταντινούπολη έπεσε τελικώς. Το σώμα του ουδέποτε ταυτοποιήθηκε με βεβαιότητα. Ο θάνατός του σηματοδότησε το τέλος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (της τελευταίας άμεσης συνέχειας της αυτοκρατορίας που ίδρυσε ο Αύγουστος το 27 π.Χ.).

Μνημονεύεται στην ελληνική ιστορία και την ορθόδοξη παράδοση ως ηρωική μορφή — συχνά αποκαλείται στον θρύλο «ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς» (η πεποίθηση ότι κάποτε θα επιστρέψει για να σώσει την Κωνσταντινούπολη).

Ο Ιωάννης Η΄ Παλαιολόγος (1392–1448) ήταν ο προτελευταίος Βυζαντινός Αυτοκράτορας, ο οποίος βασίλευσε από το 1425 έως το 1448. Ήταν ο πρωτότοκος υιός του Αυτοκράτορος Μανουήλ Β΄ Παλαιολόγου και ο μεγαλύτερος αδελφός του Κωνσταντίνου ΙΑ΄. Ο Ιωάννης Η΄ διήλθε το μεγαλύτερο μέρος της βασιλείας του αγωνιζόμενος απεγνωσμένα να σώσει την ετοιμοθάνατη Βυζαντινή Αυτοκρατορία από τους Οθωμανούς. Το 1439, μετέβη ο ίδιος στην Ιταλία και προήδρευσε της Συνόδου της Φλωρεντίας, όπου ο ίδιος και η Ανατολική Ορθόδοξη αντιπροσωπεία συμφώνησαν προσωρινά να επανενωθούν με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και να αποδεχθούν τον Πάπα ως κεφαλή της Εκκλησίας. Και ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε επίσης προεδρεύσει της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου της Νικαίας. Ο Ιωάννης Η΄ ήλπιζε ότι αυτή η ένωση με τον παπισμό θα επέφερε δυτική στρατιωτική βοήθεια εναντίον των Τούρκων, αλλά η ένωση ήταν ιδιαιτέρως αντιδημοφιλής στην Κωνσταντινούπολη και τελικώς απέτυχε. Ο Ιωάννης Η΄ απεβίωσε το 1448 (από φυσικά αίτια), μόλις πέντε έτη πριν από την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως το 1453. Τότε αυτοκράτορας έγινε ο αδελφός του, Κωνσταντίνος ΙΑ΄, ο οποίος και έπεσε υπερασπιζόμενος την πόλη.

Όταν ο Ιωάννης Η΄ πέθανε το 1448, ο αδελφός του Κωνσταντίνος ΙΑ΄ επελέγη ως διάδοχος. Έως το 1448 η Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήταν ένα μικρό κράτος υποτελές, και οι Οθωμανοί ασκούσαν σημαντική επιρροή ως προς το ποιος θα καθόταν στον θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως. Στις 27 Ιουλίου 1449, ένα πολύ σημαντικό πολιτικό γεγονός έλαβε χώρα κατά τα τελευταία έτη της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Ιωάννης Η΄ Παλαιολόγος είχε αποβιώσει νωρίτερα, το 1448. Ο αδελφός του, Κωνσταντίνος ΙΑ΄ Παλαιολόγος (ο τελευταίος αυτοκράτορας), ανεκηρύχθη αυτοκράτορας στην Κωνσταντινούπολη. Ωστόσο, προτού ο Κωνσταντίνος ΙΑ΄ ανέλθει επισήμως στον θρόνο, απέστειλε πρέσβεις προς τον Οθωμανό Σουλτάνο (Μουράτ Β΄) και ζήτησε άδεια να βασιλεύσει. Ο Σουλτάνος παρεχώρησε την άδεια αυτή, και μόνον τότε ο Κωνσταντίνος ΙΑ΄ εστέφθη επισήμως και ανεγνωρίσθη ως αυτοκράτορας. Η πράξη αυτή θεωρήθηκε ως εκούσια παράδοση της βυζαντινής ανεξαρτησίας. Για πρώτη φορά, ένας Βυζαντινός αυτοκράτορας αναγνώρισε ανοιχτά ότι κυβερνούσε μόνον κατόπιν αδείας των Οθωμανών Τούρκων. Μόλις τέσσερα έτη αργότερα, το 1453, η Κωνσταντινούπολη έπεσε στους Οθωμανούς.

Τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες μετά την 27η Ιουλίου 1449, στις 11 Αυγούστου 1840, οι Τούρκοι ζήτησαν προστασία από την Αίγυπτο, υποτασσόμενοι στις τέσσερις μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις, εκπληρώνοντας έτσι την προφητεία μίας ώρας, ημέρας, μηνός και έτους. Τώρα έχουμε θέσει τη λογική βάση για να εφαρμόσουμε το πρώτο και το δεύτερο αλίμονο στον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Ο Πέτρος, ως σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, αντιπροσωπεύει το κίνημα του τρίτου αγγέλου, και ο Γουίλλιαμ Μίλλερ αντιπροσωπεύει το κίνημα του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου. Και τα δύο κινήματα συνδέονται με «κλείδες».

> Καὶ τὴν κλεῖδα τοῦ οἴκου Δαυὶδ θὰ θέσω ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ· καὶ θὰ ἀνοίγῃ, καὶ οὐδεὶς θὰ κλείῃ· καὶ θὰ κλείῃ, καὶ οὐδεὶς θὰ ἀνοίγῃ. Ἠσαΐας 22:22.

> Και εγώ δε σου λέγω ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι αν δέσης επί της γης, θέλει είσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοίς· και ό,τι αν λύσης επί της γης, θέλει είσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοίς. Κατά Ματθαίον 16:18, 19.

Θα προσεγγίσουμε τη μάχη της Νινευή στο επόμενο άρθρο ως το «κλειδί» που όχι μόνο ανοίγει την άβυσσο, αλλά και ως το προφητικό κλειδί που ευθυγραμμίζει ολόκληρη τη μαρτυρία του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ σε τέλεια τάξη. Στο όνειρο του Μίλλερ, το «κλειδί» που ήταν προσαρτημένο στο κιβώτιο ήταν η μέθοδος μελέτης της Βίβλου του Μίλλερ. Η παράθεση αποδεικτικών χωρίων από την ιστορία των Μιλλεριτών, σε συνδυασμό με το «γραμμή επί γραμμής» στην ιστορία του τρίτου αγγέλου, είναι το κλειδί που επιτρέπει στο κλειδί της Αποκάλυψης εννέα να ξεκλειδώσει και να ευθυγραμμίσει σε τάξη την κρυμμένη ιστορία του εξωτερικού αγγέλματος του εδαφίου σαράντα.

Θα συνεχίσουμε τις σκέψεις μας στο επόμενο άρθρο.

> «Στον προφήτη ο τροχός μέσα σε τροχό, οι μορφές των ζώντων πλασμάτων που συνδέονταν με αυτούς, όλα φαίνονταν περίπλοκα και ανεξήγητα. Αλλά το χέρι της Άπειρης Σοφίας διακρίνεται ανάμεσα στους τροχούς, και τέλεια τάξη είναι το αποτέλεσμα του έργου του. Κάθε τροχός λειτουργεί σε τέλεια αρμονία με κάθε άλλον». Testimonies to Ministers, 214.